

Bela jahta

Še nikoli v svojem življenju ni bil Bregarjev Nacek iz Binklja tako srečen kakor v letošnjem poletju; izpolnila se mu je namreč vroča želja: videl je morje!

Še več, prebival je ob njem skoraj dva meseca, kopal se v njegovih valovih, sončil se na njegovih bregovih in se vozil po njem z ladjo.

Takrat, ko se je odločevalo, kdo vse bo med tistimi izbranci, ki pojdejo s počitniško kolonijo k morju, Nacek od skrbi in pričakovanja ni mogel ne jesti, ne spati.

Ko pa je med imeni svojih šolskih tovarišev zaslišal tudi svoje ime, je od veselja kar zavriskal.

Kaj pa mislite — morje! To se ne vidi vsak dan in za Nacka je pomenilo to največje doživetje.

V prekrasnem poletnem jutru so se odpeljali kolonisti proti jugu — v sončno Dalmacijo.

Življenje, ki se je pričelo tam, je bilo Nacku povsem novo, tako vabljivo, da bi Nacek dal ne vem kaj, če bi mogel za zmeraj ostati ob morju.

Vsaj tako je menil prve dni, ko se mu še ni bilo oglasilo v srcu — domotožje.

Pa tudi ni bilo časa misliti na to, zakaj dečki, zbrani iz vseh krajev Slovenije, so bili sleherni dan zaposleni z najrazličnejšimi igrami, s kopanjem, z izleti po morju in peš po bližnji okolici.

Zvečer so utrujeni, toda polni zdravja in novih načrtov za naslednji dan, pospali po ležiščih kakor bi snope pometal.

Nacek pa neke noči kar ni mogel zaspati. Dolgo se je premetaval po

postelji, zdaj na levo, zdaj na desno, pa spet vznak, z rokami pod glavo.

Po hrbtu ga je žgalo kakor z žerjavico, zato Nacku ni bilo treba dosti premišljevati odkod nespečnost, temveč je takoj uganil, da mu je včeraj vroče dalmatinsko sonce pritisnilo svoj pečat.

Pa ne samo Nacek, tudi njegovi tovariši so se nemirno premikali po posteljah, ker je sonce bržkone tudi nje ožgalo.

Vendar so slednjič drug za drugim pospali, le Nacek ni mogel.

K telesni bolečini se je pridružila še — duševna. Nacka je namreč na vsem lepem zgrabilo silno domotožje.

Globoko je vzdihnil in solze so mu napolnile oči, ko je mislil na očko, na mamico, ki bi mu doma gotovo olajšala pekočo bolečino na hrbtu s kakšnim zdravilom, ali vsaj s tolažilno besedo.

Tu pa ni nikogar.

Gospod učitelj, ki nadzoruje kolonijo, je bil že zaspal, učiteljici, ki gospodinjita, pa tudi že počivata v svoji sobi.

Nacek se je dvignil, zlezal iz postelje in si nataknil hlače doko lenke.

Potihem se je splazil k oknu, skozi katerega je padal pramen mesečine v sobo.

Okno je bilo samo priprto; Nacek ga je odpahnil na stežaj in pred njegovimi očmi se je razgrnila prelepa mesečna noč. Nacek je strmel kakor očaran.

Temna gladina morja se je lesketala vsa v zlatu in srebru, v daljavi so žarele luči malega pristaniškega mesta na otoku in le rahlo pljuskanje in šumenje valov je motilo to nebeško lepo tišino.

A tam — kaj je tam?

Nedaleč od kolonije, ob levi obali leži nekaj belega. Kaj neki je to, ladja ali — morski strah?

Nacek se je nasmehnil, ker na to zadnje sploh ni verjel. Čeprav šele desetleten, je bil pameten, prebrisan in korajžen dečko.

Na mah se je odločil, da bo šel pogledat. Toda kako?

Okno je nekoliko previsoko, čeprav je spalnica v pritličju, vrata pa so zaklenjena.

Nacek ni dolgo premišljeval. Po prstih je stopil nazaj k postelji, potegnil z nje rjuho, šel in jo privezal za železno rešetko na oknu.

Nato je zlezal skozi okno in se po rjuhi spustil na tla.

Lahen nočni hlad, ki je objel Nacka, ga je poživil, da je z urnimi koraki stopal po obrežni poti mimo hiš in ribiških koč. Še nekaj streljajev dalje pa je stala samotna visoka hiša, podobna gradiču. In tam je Nacek obstal, zakaj nasproti te hiše je bila zasidrana v morju popolnoma bela ladjica — bela jahta, čudo, ki ga je Nacek opazoval z okna.

V hiši je bila luč, drugače pa je bilo vse tiho, nobenega glasu od nikoder in ne žive duše nikjer.

Čudna želja, da bi nekaj doživel, je prevzela Nacka. Oziral se je naokrog in zagledal majhen mostiček, držeč naravnost na belo ladjico.

Nacek je brez obotavljanja stopil na mostiček, ga prekoračil in že se je znašel na krovu bele ladjice.

Tudi tu je bilo vse tiho, nikogar nikjer. Nacek se je skoraj zbal in če bi na ladji ne bilo svetlo kakor po dnevi, bi ga bila gotovo minila vsa gorenjska korajža. Tako pa je Nacek hodil nekaj časa okrog po

krovu in občudoval ličnost, s katero je bila zgrajena ladjica.

Tedajci je zaslišal glasove. Prihajali so od gosposke hiše na obali in se bližali ladji.

Deček se je prihulil in se skril za nastavek, ki se je dvigal sredi krova. Od tam je opazoval več ljudi, ki so se bližali ladji. Med njimi je bila ženska, ki je peljala za roko majhnega dečka, približno takega kakor je bil Nacek.

Pred ladjo so obstali in Nacku se je zdelo, da se poslavljajo. Ženska, očitvidno dečkova mati, je dečka objela in poljubila. Nato ga je velik, močan gospod, najbrže njegov oče, dvignil v naročje in ga odnesel čez mostiček na krov. Tudi drugi moški, dva ali trije, so odšli na krov.

Nacek je bil ves trd od — strahu; pred očmi so mu zalebdele zgodbe o morskih roparjih, ki jih je bral ali slišal od tovarišev. Brid-

ko se je pokesal, zakaj je odšel iz varne kolonije na to nevarno pot. Tako je bil ves iz sebe, da se še ganil ni, ko so zarožljale verige in se je dvignil mostiček. Takoj nato je zabrnel motor in bela jahta se je odmaknila od brega.

Zdaj je Nacek planil iz svojega skrivališča in zajokal. Začudeno je obstal pred stasitim gospodom z močnimi brki.

»Šta tražiš ti ovdje?« ga je tudi začudeno, pa vendar ljubeznivo odgovoril gospod. Bil je bogataš nekje iz Srbije in lastnik bele jahte.

Nacek ni mogel odgovoriti, samo ihtel je, a končno zajecjal:

»Vi-vi ste mo-morski ropar, kaj-ne?« Gospod je menda takoj razumel bojazen dečkovo. Široko, prisrčno se je zasmel, potrepljal Nacka po rami in dejal:

»Ne boj se, dečko, nič žalega se ti ne bo zgodilo. Toda, povej, kako in zakaj si prišel sem, na mojo ladjo? Pojdi, greva v kabino, tam je moj sin, dečko, kakor si ti.«

Prijel je Nacka za roko in odšla sta po stopnicah v kabino.

Lepše sobe Nacek še ni videl. Na postelji ob steni je ležal oblečen bled, črnolas deček, ki je seveda presenečeno pozdravil prišleca.

Gospod je posadil Nacka v mehki naslonjač in Nacek je moral povedati vso svojo dogodivščino.

»A tako, iz Slovenije si?« se je pozanimal gospod, ko je Nacek končal s pripovedovanjem. »Vidiš, midva s sinkom pa greva tja, v Slovenijo. Pravijo, da je tam zdrav gorski zrak. Tega potrebuje moj deček, ker ni čisto pri zdravju. Peljemo se proti Splitu, od tam pa z vlakom naravnost v Slovenijo.«

»Pa zakaj ponoči?« je vprašal Nacek.

»Da pravočasno dobiva vlak, ki odhaja zelo zgodaj iz Splita. Veš,

dečko, boljše se je voziti v jutranjih urah, ko še ni take vročine. — Kaj bo pa zdaj s teboj, dečko? Velike skrbi si napravil predstojnikom tam v koloniji na otoku.«

Nacek se je zamislil in ni odgovoril.

»Pa se pelji z nama, domov,« se je oglasil sinček gospoda iz Srbije.

»Saj res! Ali smem, gospod?« se je navdušil Nacek in domotožje, ki ga je bil čudni dogodek na ladji potisnil na stran, se je spet oglasilo v njem.

»Dobro, pa pojdi,« je odločil gospod. »Samo iz Splita moramo obvestiti predstojništvo kolonije, da ne bodo v skrbeh zate.«

In tako se je tudi zgodilo. Na lepem, v največje začudenje staršev, se je Nacek pripeljal domov, v Binkelj.

Tam v bližini sta se nastanila tudi bogati gospod iz Srbije in njegov bolehn sin.

Temu je postal Nacek najboljši prijatelj. Razkazoval mu je lepote in posebnosti svoje ožje domovine, za katero je bil deček ves navdušen. Čisti gorenjski zrak mu je tako ugajal, da se mu je zdravje vidnoboljšalo.

Za prihodnje poletje je povabil Nacka na počitnice v Srbijo in potem — k morju. Tam da se bosta vozila z belo jahto, ki jo je papa že podaril njemu.

Nacek je povabilo seveda z veseljem sprejel.

»Samo nekaj bi te še prosil,« je dejal Nacek zamišljeno. »Tam, na otoku, sem se spoznal z dečkom domačinom. Je najinih let in tudi moj prijatelj. Ali se bo on tudi smel voziti?«

»To še vprašaj?« je vzkliknil srbski deček.

»Seveda, brez nadaljnega! Bela jahta bo last nas vseh treh. Saj veš, kako pravi pesem: Slovenec, Srb, Hrvat — na veke brat i brat!«